

"תפסיקו לשייך ענף ספורט לנטייה מינית, זו לא העלבה אלא רק בורות"

אם תשאלו ילד או ילדה בגיל צעיר מה ירצו להיות כשיגדלו סביר להניח שתשמעו תשובות שונות. אחת הסיבות לכך היא ככל הנראה ההבניה החברתית שקובעת עבורנו שעיסוקים ספציפיים ובניהם ענפי ספורט מסוימים, מתאימים למגדר אחד בלבד.

בשעה שחבריו לגן חלמו להיות כדורגלנים או טייסים, עמרי מישעל רצה לרקוד. "זה נשמע מגוחך אבל כבר בגיל 5 כשהבנתי שאני פשוט נהנה לרקוד, הסביבה דאגה לתת לי תחושה שזה אומר להיות שונה מהבנים האחרים". מישעל (22) מאשקלון, הוא רקדן בבלט הישראלי ומסומן ככישרון גדול עם הישגים מרשימים. הוא מספר שלאורך כל שנותיו כרקדן תמיד הרגישו צורך לדבר איתו על המיניות שלו בעקבות העיסוק בו בחר. "זו התפיסה החשוכה הזאת שאם אתה רקדן אז אתה בהכרח הומו". הוא ממשיך, "אנחנו בשנת 2021 ואנשים עדיין לא מצליחים להשתחרר מהשיפוט הסטיגמטי הזה. להגיד שענף הריקוד לא טבעי לגברים זה כמו להגיד שנשים לא יכולות לשחק כדורסל". הוא צוחק ומוסיף "ואני מכיר לא מעט שחקניות כדורסל שעושות בית ספר לגברים". בזמן שהשיח הציבורי ברשתות החברתיות מתהדר בהיות החברה מקבלת ומכילה, נראה שהרעיונות לא מצליחים לחדור אל מעבר למסך וליצור שינוי אמיתי- שינוי מחשבתי. אז עד כמה הנורמות שהחברה מכתובה לנו משפיעות בסופו של דבר? מאשה טרויאנסקי, מאמנת לריקודים סלונים וזוכת התוכנית "רוקדים עם כוכבים", מספרת כי על אף התקדמות ענף הריקודים הסלונים בארץ בשנים האחרונות, ההבדל המספרי בין בנות הנרשמות לחוג לעומת גברים עדיין מאוד משמעותי. "מדובר בריקוד זוגות, החוסר המספרי שיש בבנים בענף זה מביא לכך שרקדניות רבות נשארות זמן רב ללא בן זוג וללא יכולת להתחרות כראוי". היא מוסיפה ואומרת "חבל לי שהאסוציאציה הראשונית שענף הריקוד מעלה אצל גברים היא נשית בלבד ורואים בה משהו שלילי. ריקוד הוא הרבה מעבר, הריקוד מעניק לילדים ערכים, משמעת, שאיפה למצוינות בכל התחומים ואורח חיים בריא". בעלה, בוריס זלצמן, אשר מאמן יחד איתה במועדון "פריימסטפ" אותו הם מנהלים בבת ים מספר "נדיר שתראה ילד בגיל התבגרות מגיע על דעת עצמו לריקודים סלונים. רוב הרקדנים הגיעו אלינו כשהיו ילדים קטנים וההורים דחפו אותם לכך, מאז הם התאהבו בתחום ונשארו". הוא נאנח וממשיך "עצוב שהנורמות המעוותות בחברה הן אלו שמרחיקות ילדים מלהעז לעשות מה שהם אוהבים אך ורק בגלל איך שהם יתפסו בעיניי אחרים". ואכן, דימוי עצמי תופס חלק משמעותי בעבור בני אדם וילדים בפרט ואף משפיע על החלטות שייקחו בחייהם, שמא יהיו שונים מהאחרים או ילכו כנגד הזרם. במיוחד בעידן המדיה החברתית מסתמנת מגמה לפיה אף אחד לא רוצה להיות שונה בנוף או להצטייר באופן חריג. ילדים מחפשים את האישור מהחברה להחלטות והבחירות שלהם כדי להרגיש חלק ולהיות כמו כולם. מעין חוקים לא כתובים שמשפיעים עלינו הרבה יותר משנדמה לנו. דניאל בראל (24) מאשדוד, אלוף ישראל בריקודים סלונים לשנת 2019 מספר "הריקוד הוא כל חי, הוא עיצב את מי שאני היום. אבל אין ספק שהיו לי לא מעט רגעים קשים שבחרו לשחק כדורגל ככל הנראה לא חוו". בראל רוקד במשך 16 שנים ורואה בריקוד דרך חיים. "אבא שלי דחף אותי לענף הריקודים הסלונים כשהייתי ילד בן 8, גיל בו הילדים חסרי עצם בלשון ויכולים להיות מאוד רעים". הוא

נזכר "אם לא היה לי הביטחון העצמי שמאפיין אותי ולא הייתי 'מהמקובלים' בבית ספר, אני בטוח שהייתי פורש". הוא מסביר כי ההערות והעקיצות שנאמרו לעברו יכלו לרסק ילד חסר ביטחון או בעל קשיים חברתיים. אך התמיכה מהמשפחה והגישה שהושרשה בבית להעז ולעשות כל מה שעולה על רוחך בביטחון מלא, גרמה לו להשתיק את כל רעשי הרקע, ללכת אחרי החלום שלו ולכבוש את היעדים שהציב לעצמו. את בת זוגתו לחיים הכיר בראל בריקודים. הוא מספר שאיתה זה היה לו טבעי והוא לא היה צריך לחשוש לרגע מהדעות הקדומות שהוצמדו לרקדנים. "הרקדניות בענף הזה רואות ברקדן תפקיד מאצ'ואיסטי ובעל עוצמה, זה ריקוד חושני וקרוב כל כך פיזית שאני לא מבין איך אפשר לראות בזה משהו נשי. חוץ מזה מה הבעיה בלהיות נשי? מי אמר שזה רע?". ואכן, ניתן לומר שנוצרה תפיסה בחברה שלהיות נשי היא קללה בעבור גברים ונדמה שכך גם ההפך מתקיים בעבור נשים. כך מספרת לנו ליאורה איפראימוב (25) מחולון, שחקנית כדורסל לשעבר שנתקלה בהערות לא מעטות בתקופה בה שיחקה כדורסל. "ההחלטה להירשם למגמת הכדורסל בתיכון גררה אחריה הרבה הרמות גבה. הסתכלו עלי שונה בעקבות הכיוון בו בחרתי ולא אשקר שזה לא ערער אותי". היא ממשיכה "אני רואה ביכולות הספורטיביות שלי חוזקה שרק מעצימה אותי כאישה ולא מורידה מהנשיות שלי לרגע". היא לא מתנצלת ומוסיפה בתוקף "היום אני מבינה שאותם חשוכי דעה צריכים להרגיש מובכים על האמירות שלהם ולא אני. זה בכלל לא משנה אם אני לסבית או לא, תפסיקו לשייך ענף ספורט לנטייה מינית, זו לא העלבה אלא רק בורות". איפראימוב אינה היחידה, מדובר בתופעה רחבה הרבה יותר. בדיוק כמו הגברים בענף הריקוד, בנות רבות חוששות לקחת חלק בענפי ספורט הנחשבים "גבריים" שמא הבחירה באותו ספורט בו תקטלג אותן ותצמיד להן סטיגמה שבין אם נכונה ובין אם לא- נתפסת שלילית בחברה. אותן הבניות חברתיות הקיימות שנים, מצטיירות כבר כטבעיות בחברה ועל כן קשה להילחם בהן. איפראימוב מציעה ליצור שינוי דרך הרשתות החברתיות. "היום לכוכבי הרשת יש כוח עצום. כשהם מחליטים על טרנד חדש את תראי את כולם מצייתים לו תוך דקות ספורות. אולי אם יהיו כוכבות רשת מענף הכדורסל או הכדורגל נצליח ליצור שיח חדש. הן יכולות להפוך את העיסוק הזה למגניב ולשנות מוסכמות. זה ביג דיל".

ואולי באמת כמו דברים רבים אחרים בעידן הזה גם כאן אפשר להתחיל במדיה החברתית. בינתיים, נראה שהשינוי עוד רחוק מלהגיע. עד אז גברים שרוצים לרקוד יאלצו לגלות אומץ וללכת כנגד הזרם וכך גם בנות שרוצות לשחק כדורסל, כדורגל או כל ספורט אחר שאינו נתפס טריוויאלי עבור נשים בעיני החברה. בסופו של דבר, ההישגים הגדולים ביותר נעשו על ידי אנשים שלא פחדו להיות שונים ונשארו נאמנים לדרכם שונה ככל שתהיה. ייתכן כי אותם ספורטאים שלא מתנצלים על מה שהם אוהבים יהיו אלו שיתוו עתיד שונה ביום מן הימים לבאים אחריהם.